

Ljndeni

„Najlepší
krimiromán
desaťročia“

STEVE
CAVANAGH

ŠEPKÁR

Alex North

Ak necháš dvere napoly otvorené,
začuješ niečo šeptom ševelené

Šepkár

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Alex North

Šepkár – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ŠEPKÁR

Alex North

ŠEPKÁR

Ljndeni

Venujem Lynn a Zackovi

Jake.

Chcem ti toho toľko povedať, ale akosi sme sa nikdy nevedeli poriadne porozprávať.

Preto ti namiesto toho radšej píšem.

Spomínam si, ako sme ťa s Rebeccou priviezli z nemocnice domov. Ulice sa halili do tmy a snežilo. Nikdy v živote som nešoféroval tak opatrne. Mal si práve dva dni a na zadnom sedadle si ležal v prenosnom vajíčku, vedľa teba driemala mama a ja som sa úchytkom pozeral do spätného zrkadla, aby som zistil, či si v bezpečí.

A vieš prečo? *Oblieval ma absolútne a odporný des*. Vyrastal som ako jedináčik, načisto nezvyknutý na bábätká, a odrazu som sa stal zodpovedným za vlastné. Bol si až nemožne maličký a zraniteľný a ja až nemožne nepripravený. Videlo sa mi priam smiešne, že ti z nemocnice dovolili so mnou odísť. Od samého začiatku sme si nesadli, ty a ja. Rebecca ťa držala prirodzene a ľahko, akoby sa narodila tebe a nie opačne, pričom ja som sa vždy z krehkého batôžka v náručí cítil nemotorne vystrašený, neschopný určiť, čo chceš, keď si sa rozplakal. Vôbec som ti nerozumel.

A to sa nikdy nezmenilo.

Keď si trochu podrástol, Rebecca mi vysvetlila, že je to preto, lebo sme si veľmi podobní, ale neviem, či mala pravdu. Vždy som pre teba chcel len to najlepšie, no napriek tomu sa nevieme rozumne pohovárať, z čoho vyplýva, že ti namiesto toho musím všetko napísať. Pravdu o tom, čo sa stalo vo Featherbanku.

O Pánovi noci. O chlapcovi v podlahe. O motýľoch. O dievčatku v čudných šatách.

A, samozrejme, o Šepkárovi.

Nebude to ľahké a musím začať ospravedlnením. V priebehu rokov som ti veľa ráz vravel, že sa niet čoho báť, že nič také ako netvory neexistuje.

Prepáč, že som klamal.

PRVÁ ČASŤ

Júl

Prvá kapitola

Pre každého rodiča je najhoršou nočnou morou únos dieťaťa, ale štatisticky ide o veľmi nezvyčajnú udalosť. Deti za zatvorenými dverami väčšmi zneužívajú a ubližujú im rodinní príslušníci, a hoci sa niekomu môže zdať, že najväčšie hrozby prichádzajú z vonkajšieho sveta, pravdou zostáva, že cudzí ľudia bývajú väčšinou slušní, pričom domov je často najnebezpečnejším miestom zo všetkých.

Za šesťročným Neilom Spencerom sa po pustatine zakrádal chlap a ten tomu až pridobre rozumel.

Za líniou kríkov sa potichu pohyboval súbežne s chlapcom, ani na okamih ho nespustil z dohľadu. Neil kráčal pomaly, nevedomou si nebezpečenstvo, do akého sa dostal. Sem-tam kopol do prašnej zeme, okolo tenisiek rozvíril kriedovobiely oblak. Chlap postupoval oveľa opatrnejšie, neprestajne počul šuchot nôh, ale on pri chôdzi nevydával ani najmenší zvuk.

Večerný vzduch sa príjemne zohrial. Slnko tvrdo a bez zábran väčšinu dňa spaľovalo zem, ale blížila sa už šiesta hodina a obloha sa trochu zatiahla. Teplota klesla a vzduch nadobudol zlatistý odtieň. V taký večer človek najradšej sedí na dvore, usrkáva si chladeného bieleho vína a očarene sa díva na západ slnka, pričom ani nepomyslí na to, že by si mal zabehnúť po kabát, kým sa celkom nezotmí a už bude neskoro, aby sa tým trápil.

Dokonca aj pustatina sa javila ako krásna, vykúpaná v jantárovom svetle. Na jednom okraji dediny Featherbank tvorila pás posiaty krovím, kým na druhom hraničila s nepoužívaným kameňolomom. Zvlnená, vyprahnutá a mŕtva krajina, hoci na niektorých miestach krovie rástlo vo veľkých húštinách, čím jej

dodávalo bludiskový charakter. Z času na čas sa tu hrávali dedinské deti, hoci to nebolo zvlášť bezpečné. V priebehu rokov mnohé z nich priťahoval kameňolom, lákalo ich zliezť doň, hoci jeho strmé svahy sa drobili. Miestny úrad postavil ploty a vyvesil varovné značky, ale obyvatelia sa zhodli na tom, že mal urobiť viac. Deti plot veľmi ľahko preliezli.

Navyše, výstražné značky si vôbec nevšimli.

Chlap o Neilovi Spencerovi vedel veľa. Akoby pracoval na nejakom projekte, starostlivo preskúmal celú jeho rodinu. Chlapec v škole nedosahoval dobré výsledky ani prospechovo, ani spoločensky a za spolužiakmi poriadne zaostával v čítaní, písaní a matematike. Väčšinou nosil obnosené šaty. Na svoj vek sa správal dospelšie a už teraz prejavoval hnev a odpor k svetu. O niekoľko rokov ho ľudia začnú vnímať ako násilníka a narušovateľa poriadku, ale momentálne bol ešte veľmi malý, preto mu jeho grobianske správanie tolerovali. „On to tak nemyslí,“ vravievali. „Nie je to jeho vina.“ Neil ešte nedosiahol bod, keď sa stane výlučne zodpovedným za svoje činy a ľudia sa od neho odvrátia.

Chlap ho sledoval. Poľahky všetko videl.

Dnešný deň Neil strávil v otcovom dome. Rodičia sa rozviedli, čo chlap považoval za výhodné. Obaja holdovali alkoholu a podľa toho vyzeral aj ich život. Obom sa dýchalo ľahšie, keď syn trávil čas v dome toho druhého, a obaja sa ho usilovali zbaviť, keď ho mali na starosti. V zásade ho nechávali, aby sa sám hral a staral sa sám o seba, čím sa očividne do istej miery vysvetľovala tvrdosť, ktorá sa v ňom nepochybne rozvíjala. Chlap dobre vedel, že rodičia sa ním zaoberali len okrajovo a podružne. Celkom isto ho nemali radi.

Nie prvý raz sa v ten večer Neilov otec opil tak, že ho nemohol odviezť do matkinho domu, a očividne bol aj priveľmi lenivý, aby s ním šiel pešo. Chlapec má už skoro sedem rokov, uvažoval pravdepodobne, a celý deň sa sám pekne zabával. Preto Neil kráčal domov sám.

Ešte netušil, že pôjde do úplne iného domu. Chlap mu pripravil izbu a v tej chvíli si ju predstavil, snažil sa potlačiť vzrušenie, čo sa ho zmocňovalo.

V polovici cesty pustatinou sa Neil zastavil.

Nedáľeko od neho spomalil aj chlap a nakúkal cez ostružiny, aby zistil, čo zaujalo chlapcovu pozornosť.

Do jedného z kríkov ktosi odhodil starý televízor, sivá obrazovka sa vydúvala, ale nerozbila sa. Chlap sledoval, ako doň chlapec skúmavo ťukol nohou, ale bol priťažký, aby sa pohol. Televízor sa mu zrejme videl ako niečo z iného veku, s mriežkami a gombíkmi pozdĺž obrazovky a so zadnou časťou veľkou ako bubon. Na druhej strane chodníka ležalo zopár skál. Chlap sa fascinovane díval, ako Neil prešiel k nim, vybral si jednu a potom ju celou silou hodil do skla.

Prásk.

Hlasný hrkot na inak tichom mieste. Sklo sa nerozbilo, ale skala ním prešla, zanechala po sebe dieru ako po výstrele zo zbrane. Neil zdvihol ďalší kameň a znovu hodil, tentoraz netrafil, vzápätí to skúsil ešte raz. Na obrazovke sa objavila ďalšia diera.

Hra sa mu očividne páčila.

A chlap chápal prečo. Táto príležitostná deštrukčná činnosť zodpovedala chlapcovej zvýšenej agresivite v škole. Pokúšal sa ňou zapôsobiť na svet, keďže ten sa k nemu staval doslova nevšímavo. Vychádzala z túžby, aby ho niekto videl. Všimol si ho. Mal ho rád.

Hlboko v sebe po tom túžilo každé dieťa.

Pri tejto myšlienke chlapa zaboľelo srdce a v tej chvíli sa mu rozbúchalo rýchlejšie. Potichu vystúpil z krovia za chlapcom a šepol jeho meno.

Druhá kapitola

Neil! Neil! Neil!

Po pustatine opatrne kráčal detektív inšpektor Pete Willis, načúval, ako jeho podriadení okolo neho v dohovorených intervaloch vyvolávajú meno nezvestného chlapca. Počas nich nad krajinou vždy zavládlo absolútne ticho. Pete sa pozrel dohora, predstavil si slová, ako sa vznášajú do čierňavy a miznú v nočnej oblohe tak definitívne, ako zo zeme pod ňou zmizol Neil Spencer.

Lúčom z baterky kuželovito behal po prašnej pôde, dával si pozor, kam stúpa, a zároveň hľadal stopy po chlapcovi. Modré tepláky alebo spodné nohavice, tričko, čierne tenisky, vojenský ruksak, fľaša na vodu. Poplach vyhlásili, práve keď si sadal k večeri. Pripravil si ju sám, a keď si teraz predstavil nedotknutý tanier na stole a chladnúce jedlo, v žalúdku mu zaškvrkalo.

Zmizol však malý chlapec a treba ho nájsť.

V tme ďalších policajtov nevidel, ale zato videl ich baterky, ako nimi v rade prehľadávajú okolie. Pete pozrel na hodinky: 20.53. Deň sa už takmer končil, a hoci popoludní bolo horúco, za posledných niekoľko hodín teplota klesla a od chladného vzduchu ho striaslo. Keď v náhlivosti odchádzal, zabudol si vziať kabát, a košeľa, čo mal na sebe, mu veľa tepla neposkytovala. Ani staré kosti – veď mal už päťdesiatšesť rokov –, ale noc sa veľmi nehodila na dlhé prechádzky ani pre mladých. Najmä ak zabúdili a zostali sami. Pravdepodobne zranení.

Neil! Neil! Neil!

Pridal svoj hlas: „Neill!“

Nič.

Po zmiznutí osoby je prvých štyridsaťosem hodín najkritickejších. Chlapca ako nezvestného ohlásili o 19.39, približne hodinu a pol po odchode z otcovho domu. Domov mal prísť o 18.20, ale rodičia sa na presnom čase jeho návratu nevedeli zhodnúť, takže na zmiznutie chlapca sa prišlo až po tom, čo Neilova matka konečne zatelefonovala bývalému manželovi. Kým o 19.51 na scénu prišla polícia, tieň sa predlžovali a zo štyridsiatich ôsmich už dve hodiny uplynuli. V tejto chvíli už takmer tri.

Pete vedel, že vo veľkej väčšine prípadov sa nezvestné dieťa nájde rýchlo a zdravé a vráti sa rodine. Prípady sa delili na päť rozličných kategórií: vyhodené dieťa, utečené dieťa, nehoda alebo nešťastie, rodinný únos, únos mimo rodiny. Zákon pravdepodobnosti Petovi nahováral, že v prípade Neila Spencera pôjde o nejakú nehodu a chlapca čoskoro nájdu. Ale predsa, čím ďalej šiel, tým viac mu jeho vnútorný inštinkt našepkával, že za tým bude čosi iné. Srdce mu zvieral nepríjemný pocit. Zakaždým, keď sa stratilo dieťa, cítil sa takto. Neznamenal to nič. Išlo len o zlé spomienky spred dvadsiatich rokov, čo sa vracali a prinášali so sebou negatívne pocity.

Lúč z jeho baterky preskočil po niečom sivom.

Pete okamžite zastal a vrátil ho na pôvodné miesto. Pod jedným kríkom ležal starý televízor. Na niekoľkých miestach mal prerazenú obrazovku, akoby si na nej niekto cvičil presnosť v hádzaní. Chvíľu na ňu hľadel.

„Máte niečo?“

Z jednej strany sa ozval anonymný hlas.

„Nie,“ zakričal naspäť.

Na vzdialenú stranu pustatiny sa dostal v rovnakom čase ako ostatní policajti. Pri hľadaní nenašli nič. Po relatívnej tme bola ostrá jasnosť pouličného osvetlenia Petovi nepríjemná. Vzduch sa chvel tichým bzukotom života, neprítomným v pustatine.

Po chvíli, keďže nič lepšie na práci nemal, sa otočil a vrátil sa, odkiaľ prišiel.

Nevedel presne, kam ide, ale ocitol sa na ceste k starému ka-meňolomu, čo sa ťahal na jednom okraji. V tme si zvolil ne-bezpečné miesto, preto zamieril k zhluku baterkových svetiel, lebo práve v tomto priestore sa rozbiehalo hľadanie. Kým jed-ni policajti postupovali po okraji, baterkami svietili do strmé-ho svahu a vyvolávali Neilovo meno, títo sa pozerali do mapy a pripravovali sa na prudký zostup. Niekoľkí zdvihli hlavy, keď k nim pristúpil.

„Pán detektív?“ Jeden z nich ho spoznal. „Nevedel som, že dnes večer máte službu.“

„Nemám.“ Pete zdvihol drôt plota dohora, zohol sa, aby sa k nim pripojil, a dával si ešte väčší pozor, kam stúpa. „Som od-tiaľto.“

„Aha,“ povedal policajt neveriacky.

Málokedy sa stávalo, že by sa detektív inšpektor zúčastňoval takejto očividne nudnej práce. Z oddelenia riadila rýchlo sa roz-víjajúce vyšetrovanie detektívka inšpektorka Amanda Becková a pátračí tím pozostával hlavne z radových policajtov. Pete si všimol, že má odrobených viac rokov ako hociktorý z nich, ale dnes večer bol len jeden z davu. Dieťa zmizlo, čo znamenalo, že ho musia nájsť. Policajt bol možno primladý, aby si pamätal, čo sa pred dvoma desiatkami rokov stalo s Frankom Carterom, preto, samozrejme, nechápal, prečo nie je prekvapujúce, že sa Pete Willis do takejto práce zapája.

„Dávajte pozor, pán detektív. Pôda je tu trochu vratká.“

„Dám.“

Očividne primladý, keďže ho podcenil ako starého chlapa. Zrejme ho nikdy nevidel v policajnej telocvični. Navštevoval ju každé ráno, prv než sa vybral do práce. Napriek vekovému rozdielu by sa Pete stavil, že by na každom posilňovacom stroji zdvihol viac kilogramov než mladík. Ale aj tak si dával pozor. Sledovať všetko vrátane seba bolo prirodzenou súčasťou jeho povahy.

„Fajn, pán detektív, chystáme sa zísť dolu. Len sa koordinujeme.“

„Ja tu nevelím.“ Pete namieril baterku dolu chodníkom, skúmal drsný terén. Lúč svetla prenikol len na krátku vzdialenosť. Spodok kameňolomu predstavoval jednu obrovskú dieru. „Obracajte sa na detektívku inšpektorku Beckovú, nie na mňa.“

„Vykonám.“

Pete sa naďalej díval nadol, premýšľal o Neilovi Spencerovi. Už identifikovali najpravdepodobnejšie cesty, akými mohol chlapec ísť. Prehľadali ulice. Spojili sa s väčšinou jeho priateľov, všetko márne. A na pustatine nenašli nič. Ak zmiznutie chlapca spôsobila nehoda alebo nešťastie, potom kameňolom predstavoval jediné miesto, kde ho mohli nájsť.

Čierny svet tam dolu však vyzeral úplne prázdny.

Nemohol si tým byť istý, určite nie rozumovo, ale inštinkt mu navrával, že tam Neila Spencera nenájdu.

Možno ho nenájdu vôbec.

Tretia kapitola

„Spomínaš si, čo som ti povedala?“ spýtalo sa dievčatko.

Jake si pamätal, ale práve teraz robil všetko pre to, aby si ho nevšimol. Ostatné deti z Klubu 567 behali vonku, hrali sa na slnku. Počul, ako vykrikujú, i šuchot futbalovej lopty na asfalte a sem-tam aj jej náraz do múru. On však sedel v miestnosti a pracoval na svojej kresbe. Radšej zostal sám, aby ju dokončil.

Nešlo o to, že by sa s dievčatom nechcel hrať. Samozrejme, že chcel. Väčšinou sa s ním chcelo hrať jedine ono a obyčajne býval veľmi šťastný, že ho vidí. Ale dnes popoludní sa veľmi hravo nesprávalo. Vlastne sa tvárilo priveľmi vážne a to sa mu vôbec nepáčilo.

„Spomínaš si?“

„Asi.“

„Tak to povedz.“

Vzdychol si, odložil ceruzku a pozrel naň. Ako vždy malo na sebe modro-biele kockované šaty a na pravom kolene mu videl odreninu, tá akoby sa nikdy nechcela zahojiť. Kým ostatné dievčatá mali vlasy pekne upravené, na úrovni pliec zastrihnuté alebo zviazané do konského chvosta, toto dievčatko ich malo neporiadne nahrnuté na jednu stranu a vyzerali, akoby si ich už dlho nečesalo.

Z výrazu na tvári sa mu dalo vyčítať, že sa nepodvolí, takže zopakoval, čo mu povedalo.

„Ak necháš dvere napoly otvorené...“

Asi ho malo prekvapiť, že si všetko zapamätal, naozaj, lebo sa vôbec neusiloval, aby mu slová v hlave zostali. Ale z nejakého dôvodu v nej zotrvali. Zrejme to súviselo s rytmom. Niekedy